

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Spolek Šárecké údolí, IČO 228 86 052,
se sídlem Pod Mlýnkem 68/4, 160 00 Praha 6,
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou,
se sídlem Údolní 33, 602 00 Brno,

proti
žalovanému

Úřad městské části Praha 6,
se sídlem Československé armády 601/23, 160 52 Praha 6,

za účasti

1. Ing. I. Š.,
bytem X,

2. Ing. P. Š.,
bytem X,

3. CETIN a.s.,
se sídlem Českomorvská 2510/19, Praha 9 – Libeň,

4. Y. P.,
bytem X,

5. Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. MCP6 161775/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

- 1. Dne 15. 5. 2020 vydal Úřad městské části Praha 6, Odbor výstavby (dále jen „ÚMČ“, „stavební úřad“ či „Úřad“) Společné povolení – Rozhodnutí, č. j. MCP6 161775/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl schválen stavební záměr na stavbu: Novostavba rodinného dvojdomu část „A“ včetně napojení na technickou a dopravní infrastrukturu, uliční oplocení, opěrné zdi a stavba chodníku při ulici V Šáreckém údolí (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. XA, XB v katastrálním území X. Dále stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby.
- 2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, který nebyl účastníkem správního řízení, žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II.

Aktivní legitimace žalobce, včasnost žaloby

- 3. Soud předně uvádí, že stran otázky aktivní legitimace žalobce se ztotožnil s názorem žalobce vyjádřeným v žalobě. Je zde třeba odkázat zejm. na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 22/17 ze dne 26. 1. 2021, kde se uvádí, že: „[84] Kdyby se i přes výše uvedené argumenty cítily spolky, jakož i další osoby, kterým právní úprava nepřiznává účastenství v některých správních řízeních, dotčeny na svých právech a svobodách rozhodnutím správního orgánu (typicky rozhodnutím o umístění stavby či povolení stavby), mohou se v souladu s [čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny](#) obrátit na správní soud. Přezkum správních rozhodnutí správním soudem není vyloučen, přičemž procesní (žalobní) legitimace je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle [§ 65 odst. 1 s. ř. s.](#) založena již na prostém tvrzení o zkrácení na svých právech správním rozhodnutím, a to ať už přímo či v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Podmínkou pro procesní legitimaci k podání žaloby podle [§ 65 odst. 1 s. ř. s.](#) tedy není účastenství ve správním řízení. To, zda ke zkrácení práv žalobce správním rozhodnutím došlo, nebo ne, není otázkou procesní legitimace, ale legitimace věcné, resp. otázkou důvodnosti správní žaloby. Tyto závěry jsou v souladu nejen s názory právní nauky, ale rovněž s přístupem Nejvyššího správního soudu, podle něhož ve vztahu k [§ 65 odst. 1 s. ř. s.](#) „aktivní žalobní legitimace ve správním soudnictví ... není podmíněna účastenstvím stěžovatelky v předcházejícím správním řízení, resp. řízení, jehož výsledkem bylo právě napadené rozhodnutí žalovaného“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014 č. j. [7 As 30/2014-26](#)). Osoby, které mají za to, že byly na svých právech dotčeny rozhodnutím správního orgánu, jsou tak procesně legitimovány k podání správní žaloby ([§ 65 odst. 1 s. ř. s.](#)), byť nebyly účastníky předcházejícího správního řízení, neboť nešlo

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

slovy čl. 36 odst. 1 Listiny o "stanovený případ", kdy mohly vystupovat jako účastníci "u jiného orgánu".“

4. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33, publ. pod č. 3060/2014 Sb. NSS, kde se uvádí, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu může být (výjimečně) oprávněna i osoba, která nebyla účastníkem správního řízení a nemohla ani podat odvolání proti takovému rozhodnutí, s tím, že nelze podmiňovat přípustnost žaloby podáním takového odvolání, které by vlastně bylo nepřipustné. Tentýž rozsudek dále uvádí, že: „... Dále bylo třeba posoudit otázku, zda řádným opravným prostředkem, který připouští zvláštní zákon, který je žalobce povinen před podáním žaloby vyčerpat, je odvolání v případě žalobce, který nebyl účastníkem řízení. I tuto otázku je nutné zodpovědět negativně. Nejvyšší správní soud pokládá zásadu subsidiarity soudního přezkumu vyjádřenou v § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. za jednu ze základních zásad správního soudnictví. V usnesení ze dne 16. 11. 2004, čj. 1 As 28/2004-106, č. 454/2005 Sb. NSS, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Především ochrana práv před správním soudem je původní ochranou ve věcech porušených nebo ohrožených subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru; jejím cílem je zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo. Tento přístup se logicky odráží i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu; generální žalobní legitimace tak dává žalobní oprávnění každému, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu. Tvzení o tom, že správní rozhodnutí nesprávně zasáhlo do právní sféry žalobce v sobě zahrnuje předpoklad, že takové rozhodnutí je v právní moci, ať již po vyčerpání všech řádných opravných prostředků, či bez jejich využití, jestliže je právní řád nepřipouští. Vedle toho v souladu se zásadou ‚vigilantibus iura scripta sunt‘ by každý měl aktivně a důsledně dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je jeho snaha bezvýsledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní instancí, není věcný ani právní důvod předkládat věc in foro, jednak je zdůrazněna nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění. Řádné opravné prostředky jsou instituty procesního práva, které – jsou-li podány řádně a včas – dávají účastníkům řízení možnost procesní oprávnění („právo“) iniciovat přezkoumání vydaného správního rozhodnutí dříve, než nabude právní moci. Řádné, tj. přípustné a u příslušného správního orgánu včas podané odvolání tedy s sebou pravidelně přináší suspensivní (odkladný) účinek. Účinky právní moci a potažmo i vykonatelnosti se přitom odkládají až do vyřízení opravného prostředku (zde: odvolání).“
5. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, publ. pod č. 2959/2014 Sb. NSS, dodává, že pokud tedy zákon neupravuje přípustný opravný prostředek, je nutné připustit podání žaloby i přímo proti prvostupňovému rozhodnutí. S odkazem na rozsudek ze dne 6. 2. 2014, č. j. 4 Ads 107/2013-29, se zde uvádí, že: „Konstrukce § 65 odst. 1 s. ř. s. totiž nutně nevyžaduje předchozí účastenství žalobce ve správním řízení, a z hlediska aktivní legitimace k podání žaloby proto není určující, zda s dotčeným subjektem bylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, nýbrž to, zda vydaným rozhodnutím byla dotčena jeho právní sféra ve shora popsaném smyslu. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2011, čj. 2 Afs 4/2011-64, č. 2260/2011 Sb. NSS, který vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS. Tato nová judikatura pak překonala opačný závěr učiněný v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, čj. 5 A 45/2001-65, na něhož odkázal krajský soud v napadeném usnesení.“
6. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, musí být žalobní legitimace podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tedy kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Není rozhodné, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

určil práva a povinnosti žalobce, ale rozhodné je to, zda se negativně projevil v právní sféře žalobce, podle toho, co uvádí v žalobě. Aktivní legitimace je tedy založena tvrzením o zkrácení na právech napadeným úkonem správního orgánu. Soud uvedené předpoklady považuje za naplněné, když žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí zasáhl do jeho veřejného subjektivního práva na příznivé životní prostředí (čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a současně též do práva na příznivé životní prostředí i členů žalobce jakožto spolku. Napadené rozhodnutí je rovněž již v právní moci (dnem 16. 6. 2020), jak vyplývá ze správního spisu i z vyjádření žalovaného.

7. Rovněž je třeba zohlednit i cíle čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy (tj. Úmluvy Evropské hospodářské komise OSN o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, podepsané dne 25. června 1998 na 4. ministerské konferenci Evropské Hospodářské komise OSN „Životní prostředí pro Evropu“ v dánském Aarhusu, č. 124/2004 Sb. m. s.), stanovící: *„Navíc - aniž by tím bylo dotčeno přezkoumání zmíněné výše v odstavcích 1 a 2 - každá strana zajistí, aby osoby z řad veřejnosti splňující kritéria, pokud jsou nějaká stanovena ve vnitrostátním právu, měly přístup ke správním nebo soudním řízením, aby mohly vznášet námitky proti jednání, aktům nebo opomenutí ze strany soukromých osob nebo orgánů veřejné správy, jež jsou v rozporu s ustanoveními jejího vnitrostátního práva týkajícího se životního prostředí.“* Rovněž je třeba vzít v potaz povinnost soudů vykládat předpisy českého práva v souladu s právem EU, jak se opakovaně uvádí v judikatuře NSS.
8. K otázce včasnosti žaloby soud odkazuje na závěry, vyjádřené NSS rovněž ve shora citovaném rozsudku ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33: *„V souvislosti se specifickou problematikou žaloby podané osobou, která není účastníkem řízení před správním orgánem, Nejvyšší správní soud dále upozorňuje, že je nutné rovněž vyhodnotit včasnost podané žaloby. Pokud stěžovatelům nebylo napadené rozhodnutí žalovaným standardně oznamováno, bude třeba aplikovat názor vyslovený Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 6. 9. 2011, čj. [9 As 92/2011-186](#): „[p]ři hodnocení včasnosti podané žaloby je namístě vzít přiměřeně v úvahu právní názor obsažený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, čj. [2 As 25/2007-118](#) (č. [1838/2009 Sb. NSS](#)), podle něhož „i rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967), § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. [...] Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny, opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.“* Podle žalobcova tvrzení v žalobě, které nebylo nikým sporováno, se o napadeném rozhodnutí dozvěděl dne 19. 10. 2021, kdy mu na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stavební úřad poskytl informace o tomto stavebním záměru. Žalobce podal žalobu prostřednictvím datové schránky svého zástupce dne 20. 12. 2021, tedy včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
9. V dané věci má soud za to, že s odkazem na východiska již shora zmiňovaného nálezu Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 22/17) lze z toho, co vyplývá ze žaloby (kde žalobce uvádí, že se cítí být na svých právech zkrácen), usoudit, že jsou zde dány podmínky pro posouzení, zda ke zkrácení práv žalobce správním rozhodnutím skutečně došlo či nikoliv, a žalobce je tedy oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí přímo podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Uvedené vyplývá i z toho, že žalobce je spolkem, který má sídlo na Praze 6 a jeho název odráží i jeho účel [podle údajů ve veřejném rejstříku: a) ochrana krajinného rázu a urbanisticko-architektonických charakteristik v Šáreckém údolí, b) ochrana životního prostředí, přírody a krajiny na území Prahy 6 a zejména v Šáreckém údolí, c) zlepšení životních podmínek obyvatel v Šáreckém údolí a další] a vzhledem k tomu, že

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

jeho členové žijí na Praze 6, dále z místní zakotvenosti žalobce, potenciálních dopadů záměru, významu chráněných hodnot v dané věci a i s ohledem na blízkost sídla spolku od místa realizace záměru (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295 a rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 As 182/2016-28).

III.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobce v žalobě nejprve popisuje skutkový stav věci. Následně se zabývá otázkou své aktivní legitimace k podání této správní žaloby. K uvedenému soud odkazuje na argumentaci uvedenou již shora v části II. rozsudku.
11. Žalobce dále vymezuje následující žalobní body:
12. Za prvé namítá nedostatky projektové dokumentace a rozpor s územním plánem. To dále rozvádí tak, že stavební úřad v řízení upustil od místního šetření a neověřoval skutečné poměry v území.
13. Uvedené dále rozvádí tak, že napadeným rozhodnutím byl do území formálně umístěn objekt s 2 nadzemními podlažími a jedním klesajícím podzemním podlažím. Ve skutečnosti se však jedná o objekt, který má směrem ke komunikaci 3 nadzemní podlaží a směrem do zahrady 3,5 nadzemního podlaží (výška objektu od podlahy k hraně římsy dle kót je 11,4 m). Důvodem je nepřesná, resp. neúplná dokumentace ke společnému řízení, která neodpovídá příloze č. 1, odst. C vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, která ukládá doložit výkres C.2 – *katastrální situační výkres s vyznačením vazeb a vlivů na okolí*, tedy vztahy k okolním parcelám a objektům a dále výkres C.3 – *koordinační situační výkres*, kde žalobce výslovně poukazuje na nutnost uvedení údajů vymezených pod písmeny e), g) a n).
14. Dále žalobce uvádí, že výškové osazení ve vztahu ke stávajícímu terénu a okolí není v projektové dokumentaci řádně doloženo a stavební úřad ji neměl vzhledem k absenci řádných souvislostí v území akceptovat. Tedy dokumentace neposkytovala dostatečný podklad k řádnému posouzení záměru.
15. Žalobce dále podrobněji rozvádí, že dostupný vrstevnicový plán i místní šetření by prokázaly, že dům je umístěn ve svažitém terénu, kde nejvyšším bodem je komunikace V Šáreckém údolí. Uvádí rovněž (což podrobněji technicky popisuje), že dokumentace vytváří dojem, že garáž je oproti terénu zapuštěna. To znamená nutnost úprav terénu, které budou měnit vzhled prostředí, a jedná se tedy o terénní úpravy podle § 3 odst. 1 stavebního zákona. Jelikož jistě přesáhnou oproti původnímu terénu 1,5 m výšky, nelze na ně aplikovat § 80 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nebo úpravy pozemků uvedené v § 80 odst. 3 písm. e) stavebního zákona. Předmětem povolovacího řízení měly být tedy tyto stavební úpravy, které umožní, aby se nadzemní část stala podzemní. Jelikož stavební úřad řízení o terénních úpravách nevedl, pak nejsou řádně povoleny a nelze je provést. Nebude pak možné posuzovat garážové stání jako podzemní podlaží a je nutné jej započíst do celkové plochy HPP (hrubá podlažní plocha). S odkazem na podrobné výpočty žalobce uzavírá, že HPP objektu je minimálně 464 m². Vzhledem k tomu nesplňuje regulativy územního plánu. Zpracovatel dokumentace předložil projektovou dokumentaci, která se snaží tento rozpor zakrýt.
16. Za druhé žalobce namítá zásah do krajinného rázu a nezákonnost závazného stanoviska orgánu ochrany přírody. K tomu uvádí, že k záměru vydal dne 15. 4. 2019 (dne 15. 5. 2019; pozn. soudu) pod č. j. MHMP 854975/2019 závazné stanovisko Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

prostředí, oddělení posuzování vlivů (dále jen „Magistrát“) jako příslušný orgán ochrany životního prostředí. Zde konstatoval, že záměr je v souladu s podmínkami využití území přírodního parku podle § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, o zřízení přírodních parků na území hlavního města Prahy, a s požadavky na ochranu krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, s čímž žalobce nesouhlasí. Odkázal na znění § 12 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 14 odst. 3 nařízení a § 15, zejm. odst. 3 nařízení. Žalobce nesouhlasí se závěrem orgánu ochrany přírody, že se v případě tohoto celku bude jednat o stavbu odpovídající okolní zástavbě a charakteru území zastavitelných ploch přírodního parku.

17. Za třetí žalobce namítá rozpor společného povolení s právními předpisy a obecnými požadavky na umísťování staveb, které jsou stanoveny nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (Pražské stavební předpisy, dále jen „PSP“). Odkazuje na § 20 PSP. Stavební úřad na str. 6 společného povolení pouze stroze konstatoval, že navrhovaná stavba a její umístění vyhovuje § 20 PSP. V této části je jeho úvaha nepřezkoumatelná. Rovněž žalobce nesouhlasí s v žalobě citovaným odůvodněním na str. 8 společného povolení. Stavební úřad nedostal svým výše citovaným povinností plynoucím z právních předpisů a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Záměr nenavazuje na okolní výstavbu a vybočuje z charakteru dané lokality. Dvojdům není přizpůsoben okolní zástavbě a představuje nadměrné a nevhodné využití pozemku. Hmotové řešení záměru je zcela neadekvátní ve vztahu k lokalitě. Nadto není jasné, co stavební úřad rozumí pod „*měřítkem staveb okolních objektů rodinných domů v dané lokalitě ve smyslu původní regulace z doby zástavby tohoto území*“.
18. Žalobce tedy navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jelikož jsou stavebnímu úřadu dobře známy poměry v tomto území, včetně poměrů staveniště, a žádost stavebníků poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru, bylo upuštěno v souladu s § 94m odst. 3 stavebního zákona od ohledání na místě a od konání ústního jednání. Stavební úřad upozornil známé účastníky řízení a dotčené orgány státní správy, že své námítky a závazná stanoviska mohou uplatnit nejpozději do 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení. Žádné námítky ze strany účastníků řízení uplatněny nebyly.
20. Žalobce nebyl zařazen do okruhu účastníků řízení z důvodu, že dne 1. 1. 2018 nabyl účinnosti zákon č. 225/2017 Sb., kterým byla omezena účast ekologických spolků v územních a stavebních řízeních. Předmětné společné územní a stavební řízení nebylo řízením navazujícím, tedy řízením, které by povolovalo umístění a provedení záměru, posuzovaného podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů. Veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny a soulad s platným územním plánem zde byl chráněn skrze dotčené orgány státní správy, konkrétně odbor ochrany životního prostředí Magistrátu, odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 a odbor územního rozvoje Magistrátu, které se stavbou vyslovily souhlas.
21. K průběhu řízení žalovaný uvedl, že společné územní a stavební povolení bylo vydáno dne 15. 5. 2020 pod č. j. MCP6 161775/2020 (tj. napadeným rozhodnutím), s tím, že odbor výstavby povolil umístění a realizaci uvedené stavby, neboť žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru, veškeré dotčené orgány státní správy s tímto záměrem vyslovily souhlas, účastníci řízení neuplatnili žádné námítky a dle posouzení stavebního úřadu byl tento záměr v souladu s požadavky stavebního zákona, jeho prováděcích právních předpisů a dalších stavebně právních předpisů, zejm. s požadavky nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (PSP). Téhož dne bylo vydáno rovněž společné stavební a územní rozhodnutí č. j. MCP6 161207/2020 na část „B“ novostavby tohoto rodinného dvojdomu, umístěnou na parc. č. XC k.ú. X. Vzhledem

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

k charakteru stavby byla tato v obou řízeních hodnocena jako jeden celek. Nikdo z účastníků řízení se proti předmětnému rozhodnutí (ani rozhodnutí týkajícímu se části „B“ dvojdomu) neodvolal, obě jsou tedy v právní moci od 16. 6. 2020. Stavebníci již v dobré víře stavbu provádějí a případným zrušením územního a stavebního povolení a následným zastavením stavby by byli významně poškozeni, nehledě na ztrátu právní jistoty.

22. Podle žalovaného vliv předmětné stavby na životní prostředí, vzhledem k jejímu charakteru a rozsahu, nemohl dosáhnout takové míry, aby bylo možno konstatovat, že došlo k zásahu do právní sféry žalobce, tj. že rozhodnutí odboru výstavby přivedlo žalobci skutečné zkrácení na jeho právech. Každá nová výstavba do složek životního prostředí nějakým způsobem zasahuje. Posouzení vlivu na životní prostředí a soulad s územním plánem v tomto případě neprováděl stavební úřad, ale příslušné dotčené orgány státní správy, tj. odbor ochrany životního prostředí Magistrátu, který vydal dne 15. 5. 2019 pod č. j. MHMP 854975/2019 k předmětné stavbě závazná stanoviska a vyjádření, z nichž vyplývá jednoznačný a bezpodmínečný souhlas s předmětnou stavbou. Souhlas byl vydán i z hlediska ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. S odkazem na § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy se na území přírodních parků připouští pouze dostavba stávajících sídelních útvarů, prováděná v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, za podmínky, že nenaruší charakter lokality a bude plně respektovat její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu i osobité krajinné a přírodní znaky. Předmětná lokalita je podle platného územního plánu vymezena jako zastavitelná, je v ní tedy možno umisťovat stavby, které podle výše uvedeného nařízení respektují charakter dané lokality. Magistrát ve svém stanovisku konstatoval, že stavba je v souladu s podmínkami využití území přírodního parku podle § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy a požadavky na ochranu krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Toto závazné stanovisko bylo vydáno v souladu s § 149 správního řádu, jeho obsah je závazný pro výrokovou část správního rozhodnutí, vydaného podle stavebního zákona.
23. Soulad stavby s platným územním plánem hl. m. Prahy posoudil odbor územního rozvoje Magistrátu, který dne 30. 7. 2019 vydal souhlasné závazné stanovisko č. j. MHMP 1469530/2019, sp. zn. SZ MHMP 676627/2019, podle něhož politika územního rozvoje ČR ani zásady územního rozvoje hl. m. Prahy nejsou vzhledem k charakteru a rozsahu stavby dotčeny. Byl zde konstatován soulad s platným Územním plánem SÚ hl. m. Prahy.
24. Dále žalovaný zrekapituloval, že souhlas se stavbou vyjádřily jak Odbor dopravy a životního prostředí (závazné stanovisko a vyjádření č. j. MCP6 145561/2019 ze dne 17. 7. 2019), tak Odbor územního rozvoje ÚMČ Praha 6 (č. j. OÚR 071/19).
25. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že stavební úřad shledal rozsah předložené projektové dokumentace jako dostatečný (v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb.), neboť se jedná o stavby konstrukčně a stavebně jednoduché, klasicky materiálově řešené, s návrhem provádění obvyklou technologií výstavby. Projektovou dokumentaci zpracovala a ověřila k tomu oprávněná osoba. Z výkresové části je patrné, že absolutní výška předmětné stavby je zde řádně uvedena a stanovena jako výška podlahy 1. nadzemního podlaží. Navržený stavební záměr byl stavebním úřadem vyhodnocen jako stavba s jedním podzemním podlažím a dvěma nadzemními podlažími. Změna původního terénu byla navržena pouze v místě provádění stavby. Stavební záměr tedy neobsahoval samostatné terénní úpravy, ale pouze zemní práce v rozsahu přípravy staveniště a za účelem provedení základových konstrukcí samotné stavby rodinného domu. Žalovaný shrnul, že součástí záměru tedy nebyla změna využití území podle § 80 stavebního zákona.
26. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu). Stavebnímu úřadu jsou známy poměry

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

v dotčeném území z dlouhodobé úřední činnosti. Zástavba uvedené plochy již započala. Povolená stavba tak území pouze dotváří. Záměr byl tedy posuzován jako zástavba na pozemcích určených k zastavění, mezi již zastavěnými pozemky nebo pozemky určenými k zastavění. Stávající stavby jsou maximálně třípodlažní, tj. mají jedno podzemní a maximálně dvě nadzemní podlaží. Jelikož jsou stavby situovány ve svažitém území, není podlažnost staveb pohledově jednotná. Podzemní podlaží tak vystupují zčásti, příp. zcela z jedné strany nad terén, ačkoliv splňují definici podzemního podlaží podle nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy. Předmětná stavba se nevymyká charakteru okolní zástavby. Je třípodlažní, s jedním podzemním a dvěma nadzemními podlažími, s plochou střechou. Odstup stavby od stávající komunikace byl navržen v souladu se započatou stavební čarou odvozenou od stávající zástavby.

27. Správnost posouzení souladu stavebního záměru s požadavky platné územně plánovací dokumentace stavební úřad ve společném řízení nepřezkoumával, neboť podle § 96b stavebního zákona bylo pro tento záměr vydáno a doloženo závazné stanovisko orgánu územního plánování, přičemž rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s tímto stanoviskem.
28. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že soulad předmětné stavby s požadavky zákona o ochraně přírody a krajiny byl posouzen příslušným orgánem ochrany přírody a krajiny, který vydal kladné závazné stanovisko s tím, že stavba je v souladu s podmínkami využití území přírodního parku podle § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy a požadavky na ochranu krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené stanovisko bylo pro společné rozhodnutí závazné, když toto posouzení nepatří do kompetence stavebního úřadu. V uvedeném případě se jednalo o dostavbu stávajícího Sídelního útvaru Hlavního města Prahy, situovanou v ploše, která je platnou územně plánovací dokumentací určena k zastavění stavbami pro bydlení.
29. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že stavební úřad ve společném řízení nejprve vyhodnotil současný stav území a poté posoudil soulad navržené stavby s charakterem území. Dále se podrobněji vyjádřil k zástavbě předmětné lokality se závěrem, že se nejedná o lokalitu s ucelenou jednotnou zástavbou a není zde patrné ani jednotné architektonické ztvárnění staveb. Tato plocha nemá územně plánovací dokumentací určené podrobnější regulativy typu zastavění, ani typu zastřešení či půdorysné řešení staveb. Stavební úřad přihlédl k účelu a charakteru navrhované stavby a shledal její soulad se stávajícím charakterem zástavby v dané lokalitě. Rovněž kód míry využití území byl u předmětné stavby splněn, jak žalovaný podrobněji odůvodnil. Navrhovaná stavba se nevymyká stávající struktuře a charakteru zástavby. Stavba byla posouzena v souladu s § 20 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy s tím, že zde není zakotvena nutnost posuzovat návrhy pouze v kontextu zástavby na sousedních zastavěných pozemcích, přičemž smyslem uvedeného ustanovení není kopírovat stávající okolní zástavbu. Stavba tedy svým rozsahem a účelem užívání (rodinný dům s jedním podzemním a dvěma nadzemními podlažími, o zastavěné ploše 132 m²) odpovídá rozsahu a účelu užívání stávajících staveb v dotčené lokalitě a charakter zástavby v dotčené ploše nebude touto stavbou narušen, neboť její umístění odpovídá započaté struktuře zastavění dané lokality, kdy na jednotlivých pozemcích jsou situovány samostatné stavby rodinných domů a pozemky jsou přímo napojeny na přilehlé veřejné prostranství.
30. Žalovaný tedy navrhl žalobu zamítnout.
31. Žalobce v replice ze dne 9. 9. 2022 předně zdůraznil, že trvá na své aktivní legitimaci v řízení zejm. s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17. Dále uvedl, že stavební úřad se „nemůže zbavit veškeré odpovědnosti pouhým odkazem na vydaná závazná stanoviska“ ostatních správních orgánů (Magistrát, odbor dopravy a životního prostředí, odbor územního rozvoje). Povinností správního orgánu je (s ohledem na judikaturu, např. rozsudek

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

- Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44) dbát na zákonnost a řádné odůvodnění svých rozhodnutí i v případech, kdy jsou vydána na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů. Je třeba rovněž poukázat na povinnost správních orgánů dát podnět k přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu, pokud shledají jejich nezákonnost. Správní orgán vedoucí řízení je povinen se zabývat úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska i tím, zda se příslušný správní orgán, který jej vydal, nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84).
32. Žalobce dále poukázal na § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona s tím, že stavební úřad je povinen v územním řízení posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, zejm. s obecnými požadavky na využívání území. Vyjádřením k žalobě nelze nahrazovat odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž stanovení referenčního území chybí. Je nadto v tomto vyjádření určeno vágně a nekonkrétně, určení ploch neodpovídá skutečnosti. Ve společném povolení chybí úvaha stavebního úřadu podle § 20 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy. Vyjádření žalovaného žalobce považuje za vnitřně rozporné, neboť stavbu hodnotí jako jeden celek, ale zároveň se posuzuje každý z objektů A a B zvlášť.
33. Dále žalobce poukazuje na to, že žalovaný vydal dne 8. 6. 2022 výzvu k bezodkladnému zastavení prací č. j. MCP6 186498/2022, jelikož na základě kontrolní prohlídky dne 21. 1. 2022 zjistil, že stavba je prováděna v rozporu s napadeným rozhodnutím a vykazuje změny v osazení do terénu a zásadně překračuje původně povolenou hmotu, a to ohledně obou částí dvojdomu A i B. Dne 11. 8. 2022 vydal žalovaný k objektu „A“ usnesení č. j. MCP6 266285/2022, kterým přerušil řízení o dodatečném povolení stavby a zároveň vyzval stavebníky k doplnění jejich žádosti ve lhůtě do 31. 10. 2022, zejm. k doplnění projektové dokumentace a doplnění nedostatků, které namítá rovněž žalobce. Tedy projektová dokumentace trpěla a nadále trpí nedostatky a neodpovídá vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb ani nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy. Dokumentace tak neposkytovala dostatečný podklad k řádnému posouzení záměru, napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a obecnými požadavky na umístování staveb.
34. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

IV.

Posouzení žaloby

35. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
36. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť ani jeden z účastníků řízení ve lhůtě nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
37. Soud vycházel z následující právní úpravy ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu:
38. Podle § 94o odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“): „*Ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám*
- Shodu s prvopisem provedla: S. K.

dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.“

39. Podle § 94o odst. 2 stavebního zákona: „Stavební úřad dále ověří zejména, zda a) dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, b) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem.“
40. Podle § 94o odst. 3 stavebního zákona: „Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.“
41. K předmětnému stavebnímu záměru se z napadeného rozhodnutí z úvodní části podává podrobnější popis umístění stavby na pozemku, s tím, že se jedná o polovinu (část „A“) třípodlažního (1PP + 2NP) rodinného dvojdomu (dále jen „RD“) s plochou střechou, obě poloviny dvojdomu jsou prakticky identické. Rodinný dům je členěn do dvou hmot, vycházejících z rozdělení samostatného dvojdomu. Zastavěná plocha RD je 132 m², plocha zahrady je 415,30 m². Výška atiky střechy je + 6,750 m. +/-0,000= 323,42 B.p.v. Půdorysný rozměr RD je 8,00 x 14,500 m. RD bude umístěn ve vzdálenosti 7,00 m od pozemku č. parc. XB, k.ú. X, 5,10 m od hranice s pozemkem č. parc. XD, k.ú. X. V rámci záměru bude upraven svažité terén částečným vyrovnaním plochy navazující na RD v severní části pozemku. V severní části pozemku budou provedeny terénní úpravy, a to dosypání cca 1 m zeminy.
42. **K první žalobní námitce týkající se nedostatků projektové dokumentace a rozporu s územním plánem** lze uvést, že soud uvedené neshledal. Stavební úřad v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Projektová dokumentace stavby splňuje obecné požadavky na výstavbu. Uskutečněním nebo užíváním záměru nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Rovněž stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů a zahrnul je do podmínek rozhodnutí.
43. Lze uvést, že stavební úřad podle zákona musí posoudit dokumentaci z hlediska její úplnosti, přehlednosti, a zda jsou v ní v odpovídající míře řešeny obecné technické požadavky na výstavbu [§ 94o odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. K tomu se v napadeném rozhodnutí uvádí (str. 7-8), že v souladu s § 94o odst. 2 stavebního zákona bylo „ověřeno, že předložená projektová dokumentace je úplná, přehledná a jsou v ní v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu (dle písm. a)), dále, že je zajištěn příjezd ke stavbě, v místě stavby je stávající technická infrastruktura, na kterou je stavba napojena (dle písm. b)). Navrhovaná výstavba rodinného dvojdomu dodržuje místní historické, urbanistické a architektonické schéma, dané regulativy zástavby i stanovení uliční rozvržení, nepřekračuje odvozenou stavební ani uliční čáru. Záměr ctí danou výškovou hladinu a nepůsobí rušivě v exponovaných dálkových pohledech a ve stávající, nyní již značně různorodé střšní krajině. Navrhované řešení svým uměřeným objemem, lapidární a architektonickou formou a členěním včetně použitých materiálů adekvátně koresponduje se stávající okolní zástavbou a neporušuje charakter lokality zastavitelné části přírodního parku.“ Dodává se zde, že stavba bude umístěna a provedena podle ověřené projektové dokumentace.
44. Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 8. 2014, č. j. 30 A 14/2013-147: „Nejen v územním řízení, ale i ve stavebním řízení je zkoumán vliv stavby na její okolí a důsledky její budoucí existence a provozu na něj. Svědčí o tom náležitosti projektové dokumentace ke stavebnímu povolení podle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ať již ve znění platném v době vydání územního rozhodnutí (zde rok 2012), kdy musela mimo jiné obsahovat zhodnocení vlivu stavby na životní prostředí a řešení jeho ochrany, specifikaci vlivu stavby na okolní pozemky a stavby, řešení

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

ochrany stavby před negativními účinky provádění stavby a po jejím dokončení, resp. jejich minimalizace, ochranu proti hluku, musel v ní být stanoven účel, funkce, kapacita a hlavní technické parametry technologického zařízení, popis technologie výroby atd., nebo po 29. 3. 2013 (den, kdy nabyla účinnosti poslední novelizace uvedené vyhlášky). Stanovení těchto náležitostí projektové dokumentace nebylo samoúčelné, neboť projektová dokumentace představuje základ pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona z roku 2006, kdy v rámci stavebního řízení musí ověřit účinky budoucího provozu stavby (tedy v rámci stavebního řízení, při přezkoumávání žádosti o stavební povolení).“

45. K námitkám žalobce, že ve skutečnosti se jedná o objekt, který má směrem ke komunikaci 3 nadzemní podlaží a směrem do zahrady 3,5 nadzemního podlaží, že výškové osazení ve vztahu ke stávajícímu terénu a okolí není v projektové dokumentaci řádně doloženo a že dostupný vrstevnicový plán i místní šetření by prokázaly, že dům je umístěn ve svažitém terénu, kde nejvyšším bodem je komunikace V Šáreckém údolí, lze odkázat na to, co uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, a sice, že stavební úřad shledal rozsah předložené projektové dokumentace jako dostatečný (v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb.), neboť se jedná o stavby konstrukčně a stavebně jednoduché, klasicky materiálově řešené, s návrhem provádění obvyklou technologií výstavby. Navržený stavební záměr byl vyhodnocen jako stavba s jedním podzemním podlažím a dvěma nadzemními podlažními, s plochou střechou, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, a nevymyká se tak charakteru okolní zástavby. Změna původního terénu byla navržena pouze v místě provádění stavby a stavební záměr tak neobsahoval samostatné terénní úpravy, ale pouze zemní práce v rozsahu přípravy staveniště a za účelem provedení základových konstrukcí samotné stavby rodinného domu. Součástí záměru tedy nebyla změna využití území podle § 80 stavebního zákona. Záměr byl posuzován jako zástavba na pozemcích určených k zastavění, mezi již zastavěnými pozemky nebo pozemky určenými k zastavění. Odstup stavby od stávající komunikace byl navržen v souladu se započatou stavební čarou odvozenou od stávající zástavby. V napadeném rozhodnutí se výslovně uvádí, že v rámci záměru bude upraven svažitý terén částečným vyrovnaním plochy navazující na RD v severní části pozemku, resp., že „v severní části pozemku budou provedeny terénní úpravy, a to dosypání cca 1 m zeminy“.
46. Pokud žalobce namítá, že stavební úřad v řízení upustil od místního šetření a neověřoval skutečné poměry v území, pak lze uvést, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento svůj postup žalovaný vysvětlil tak, že upustil od ústního jednání a místního šetření proto, že jsou mu poměry v území dobře známy a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Uvedený postup je předvídan stavebním zákonem v § 94m odst. 3: „Od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, nebude přihlédnuto. Ustanovení § 113 odst. 1 a 2 se použije obdobně.“ Účastníci řízení ve stanovené lhůtě určené stavebním úřadem žádné námitky neuplatnili.
47. Od novely stavebního zákona, provedené zákonem č. 225/2017 Sb., účinné od 1. 1. 2018, otázky souladu záměru s územně plánovací dokumentací nadále zpravidla neposuzují samy stavební úřady, ale orgány územního plánování, které vydávají pro většinu záměrů závazné stanovisko, kterým určí, zda je přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Žalovaný k tomu správně uvedl, že správnost posouzení souladu stavebního záměru s požadavky platné územně plánovací dokumentace nepřezkoumával, neboť podle § 96b stavebního zákona

bylo pro tento záměr vydáno a doloženo závazné stanovisko orgánu územního plánování, přičemž rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s tímto stanoviskem.

48. Soud uzavírá, že dotčené správní orgány se souladem předmětného stavebního záměru s územně plánovací dokumentací řádně zabývaly, jejich závěry jsou odůvodněné a přezkoumatelné, nevykazují znaky libovůle či svévole. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce s jejich závěry nesouhlasí.
49. Lze konstatovat, že soulad stavby s platným územním plánem hl. m. Prahy posoudil odbor územního rozvoje Magistrátu, který dne 30. 7. 2019 vydal souhlasné závazné stanovisko č. j. MHMP 1469530/2019, sp. zn. SZ MHMP 676627/2019, podle něhož politika územního rozvoje ČR ani zásady územního rozvoje hl. m. Prahy nejsou vzhledem k charakteru a rozsahu stavby dotčeny.
50. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201: „*Stavební úřad je povinen respektovat závaznou i směrnou část územně plánovací dokumentace dle § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Od směrné části se může odchýlit jen v případě, že uvede racionální a legitimní důvody a že tato odchylka nebude v rozporu se závaznou částí a nepopře smysl a limity využití území vymezené v celé územně plánovací dokumentaci.*“ NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 7 As 41/2008-201, dovodil, že nezákonnost územního rozhodnutí nezpůsobuje každá odchylka od územně plánovací dokumentace, ale jen ta, která je v rozporu s její závaznou částí nebo která popírá smysl a limity využití území vymezené územně plánovací dokumentací jako celkem. Úzký vztah mezi územně plánovací dokumentací a územním rozhodnutím spočívá v tom, že zatímco například územní plán upravuje pouze obecné podmínky budoucí případné zástavby, tak v územním řízení se již posuzuje konkrétní stavba, a to s ohledem na konkrétní poměry v předmětné lokalitě. Územně plánovací dokumentace tak představuje koncepční nástroj, kdežto územní rozhodnutí je již nástrojem realizačním, jehož prostřednictvím se posuzují dopady konkrétní navrhované stavby na okolí.
51. **Za druhé žalobce namítá zásah do krajinného rázu a nezákonnost závazného stanoviska orgánu ochrany přírody.** Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že záměr je v souladu s podmínkami využití území přírodního parku a s požadavky na ochranu krajinného rázu, přičemž odkázal na již shora uvedená ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem orgánu ochrany přírody, že se jedná o stavbu odpovídající okolní zástavbě a charakteru území zastavitelných ploch přírodního parku.
52. Žalobcova druhá žalobní námitka je koncipována poněkud obecně, když v podstatě pouze cituje ustanovení právních předpisů a dále cituje ze závazného stanoviska orgánu ochrany životního prostředí a závěrem obecně uvádí, že s těmito závěry nesouhlasí a že rovněž nesouhlasí s tím, že se bude jednat o stavbu odpovídající okolní zástavbě a charakteru území zastavitelných ploch přírodního parku. Tedy neuvádí, v čem konkrétně by měla tvrzená nezákonnost spočívat a proč konkrétně s uvedeným stanoviskem orgánu ochrany přírody nesouhlasí. Takovou námitkou se soud mohl zabývat toliko v míře obecnosti stanovené tvrzeními v žalobním bodu žalobce (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. [4 As 3/2008 – 78](#)).
53. Soud uvádí, že ve společném řízení musí být rovněž posouzeno, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů (či výsledkem řešení rozporů). Stanoviska dotčených orgánů je stavební úřad povinen vyhodnotit a promítnout do svého výroku. Tato závazná stanoviska mají režim podle § 149 správního řádu a představují podklady pro rozhodnutí, s tím, že stavební úřad je vázán závěrem dotčeného orgánu

promítnutým v takovém stanovisku. Jestliže závazné stanovisko obsahuje podmínky, musí je stavební úřad převzít do výrokové části svého rozhodnutí.

54. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 A 17/2015-87, se uvádí: „Nerespektuje-li stavební úřad při vymezování podmínek pro umístění stavby závazné stanovisko dotčeného orgánu, postupuje v rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Je povinností odvolacího stavebního úřadu, aby v souladu s § 89 odst. 2 větou první téhož zákona přezkoumal i bez uplatněné odvolací námitky soulad rozhodnutí prvního stupně s právními předpisy, a tedy i rozpor mezi podmínkami stanovenými v závazném stanovisku a v rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud tak neučiní, zatíží řízení podstatnou vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť závazné stanovisko dotčeného orgánu není respektováno.“
55. Závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ze dne 15. 5. 2019, pod č. j. MHMP 854975/2019, soud neshledal nezákonným. Je v něm výslovně odůvodněno, proč je podle orgánu ochrany přírody uvedená stavba v souladu s podmínkami využití území přírodního parku podle § 15 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2014 Sb., o zřízení přírodních parků na území hl. m. Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy“) a s požadavky na ochranu krajinného rázu podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).
56. Podle § 15 odst. 1 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy: „Krajinný ráz celého území přírodního parku je chráněn před činnostmi snižujícími jeho estetickou a přírodní kvalitu, harmonické měřítko a vztahy v rámci krajiny, kterou tvoří prostor formovaný terénními útvary, údolími vodotečí, lesními komplexy, plochami rybníků a mokřadních společenstev, jakož i dalšími ekologicky významnými segmenty krajiny včetně rozptýlené zeleně a dřevin rostoucích mimo les.“
57. Podle § 15 odst. 2 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy: „Na území přírodních parků nelze umísťovat nové stavby s výjimkou staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále s výjimkou dostavby podle odstavce 3.“
58. Podle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy: „Na území přírodních parků se připouští pouze dostavba stávajících sídelních útvarů, prováděná v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, a to za podmínky, že nenaruší charakter lokality a bude plně respektovat jak její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu, tak osobité krajinné a přírodní znaky včetně zachovaných pohledových horizontů, typických siluet jednotlivých panoramatických plánů krajinných dominant a podobné charakteristiky místa i oblasti. Sídelním útvarem se rozumí každá jednotka osídlení, která tvoří uzavřený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar.“
59. Ustanovení § 14 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy pak stanoví význam území Přírodního parku Šárka – Lysolaje se zaměřením na krajinný ráz.
60. Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny: „Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásady do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.“
61. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny: „K umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.“

62. Podle § 12 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny: „*K ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.*“
63. Podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny: „*Krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.*“
64. Ve svém závazném stanovisku ze dne 15. 5. 2019 orgán ochrany přírody uvádí, že předmětná lokalita je vymezena jako zastavitelné území podle platného územního plánu hl. m. Prahy s tím, že v dané lokalitě tedy lze umisťovat stavby, které budou respektovat charakter dané lokality, přičemž v uvedeném případě se jedná o „rozvoj bydlení, dostavbu v rámci stávajícího sídla. V místě sídla jsou typické rodinné domy o max. dvou nadzemních podlažích + podkroví, respektive podzemním podlažím využívající svažitost terénu. RD bude tvořit hmotový celek se sousedním objektem (dvojdům). Hmotově se jedná o stavbu odpovídající okolní zástavbě a charakteru území zastavitelných ploch přírodního parku. Předmětná stavba splňuje regulativy dané územním plánem a nemění stávající měřítko zástavby. Předmětná lokalita nezasahuje do cenných či jedinečných hodnot daného místa krajinného rázu.“ Dále se zde uvádí, že stavba odpovídá velikosti pozemku, je jedním ze standardních prvků mozaiky území. Odpovídá schválenému územnímu plánu, jedná se tedy o dostavbu sídla. Aktivita nemůže snížit estetické či přírodní hodnoty místa přírodního parku. Nebudou negativně dotčeny pozitivní hodnoty krajinného rázu, jeho místa či oblasti přírodního parku. Takové odůvodnění přitom soud považuje za dostačující.
65. Soulad předmětné stavby s požadavky zákona o ochraně přírody a krajiny byl tedy posouzen příslušným orgánem ochrany přírody a krajiny, který ve svém závazném stanovisku uvedl, že stavba je v souladu s podmínkami využití území přírodního parku podle § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy a požadavky na ochranu krajinného rázu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. V dané věci se jedná o dostavbu stávajícího Sídlního útvaru Hlavního města Prahy, situovanou v ploše, která je platnou územně plánovací dokumentací určena k zastavění stavbami pro bydlení. Uvedené stanovisko bylo pro společné rozhodnutí závazné, když toto posouzení již nepatří do kompetence stavebního úřadu.
66. **Za třetí žalobce namítá rozpor společného povolení s právními předpisy a obecnými požadavky na umisťování staveb,** které jsou stanoveny **nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „PSP“)**, zejm. odkazuje na § 20 PSP (obecné požadavky na umisťování staveb). Podle žalobce žalovaný pouze stroze konstatoval, že navrhovaná stavba a její umístění vyhovuje § 20 PSP, a tato jeho úvaha je nepřezkoumatelná.
67. Podle § 20 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy, dále jen „PSP“): „*Při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.*“
68. Lze shrnout, že stavební úřad uvedené zhodnotil na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí, se závěrem, že stavba a její umístění vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu v hl. m. Praze, které stanovují PSP. Svým rozsahem a účelem užívání (rodinný dům s jedním podzemním a dvěma nadzemními podlažími, o zastavěné ploše 132 m²) odpovídá rozsahu a účelu užívání stávajících staveb v dotčené lokalitě a charakter zástavby v dotčené ploše nebude touto stavbou narušen, neboť její umístění odpovídá započaté struktuře zastavění dané lokality, kdy na jednotlivých pozemcích jsou situovány samostatné stavby rodinných domů a pozemky jsou

přímo napojeny na přilehlé veřejné prostranství. Nejedná se o lokalitu s ucelenou jednotnou zástavbou a není zde patrné ani jednotné architektonické ztvárnění staveb. Tato plocha nemá územně plánovací dokumentaci určené podrobnější regulativy typu zastavění, ani typu zastřešení či půdorysné řešení staveb. Stavba se nevymyká stávající struktuře a charakteru zástavby. Stavební úřad přihlédl k účelu a charakteru navrhované stavby a shledal její soulad se stávajícím charakterem zástavby v dané lokalitě. Rovněž byl splněn kód míry využití území. Stavba byla posouzena v souladu s § 20 odst. 1 PSP.

69. Stavební úřad **posoudil rovněž hmotové řešení** navrhované novostavby RD vzhledem k okolní zástavbě s tím, že „*celková navržená hmota stavby na dotčeném pozemku odpovídá měřítku staveb okolních objektů rodinných domů v dané lokalitě ve smyslu původní regulace z doby zástavby tohoto území. Záměr respektuje architektonickým ztvárněním celistvost původní zástavby, výškově navazuje na stávající okolní zástavbu, objekt je výrazově i materiálovým řešením přizpůsoben okolním domům.*“
70. Ke skutečnostem uváděným žalobcem v replice ze dne 9. 9. 2022 lze uvést, že jednak soud při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jednak nové skutečnosti týkající se (nového, jiného) řízení o dodatečném povolení stavby lze hodnotit jako opožděné rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), k němuž soud nemůže přihlížet.
71. Soud k tomu jen okrajově poznamenává, že pokud stavební úřad shledal (resp. na základě podnětu k prošetření a následné kontrolní prohlídky zjistil), že prováděná stavba je realizována v rozporu s napadeným rozhodnutím, bylo v pořádku, pokud vyzval stavebníka, který dne 9. 2. 2022 podal žádost o dodatečné povolení změny stavby před jejím dokončením, k jejímu doplnění o údaje ve výzvě konkretizované (výzvou ze dne 11. 8. 2022, č. j. MCP6 266285/2022) a rozhodl, že mu stanoví lhůtu k provedení úkonu, přičemž zároveň řízení o dodatečném povolení stavby přerušil (usnesením ze dne 11. 8. 2022). V dané věci se však jedná o nové řízení – o řízení o dodatečném povolení stavby, které není předmětem přezkumu v této věci, kde lze využít prostředky obrany právě v daném řízení o dodatečné povolení stavby.
72. S odkazem na již v úvodu rozsudku zmiňovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, účastenství tzv. ekologických spolků ve správním řízení není podmínkou procesní legitimace pro podání správní žaloby, ale otázkou věcné legitimace, resp. důvodnosti žaloby. Soud po shora uvedeném zhodnocení dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemohlo žalobci přivodit zkrácení na jeho právech. K tomu, aby došlo k zásahu do právní sféry žalobce, nedosahuje vliv předmětné stavby na životní prostředí takové míry intenzity. Lze přihlídnout k tomu, že se jedná o stavbu (běžného) rodinného dvojdomu, který není ničím atypický, nadto v ploše, která je platnou územně plánovací dokumentací určena k zastavění stavbami pro bydlení, a tyto stavby jsou zde již také v hojné míře přítomny (viz náhled na Google Maps na ulici V Šáreckém údolí; www.google.com/maps či do katastru nemovitostí). Soud souhlasí se žalovaným v tom, že každá nová výstavba nějakým způsobem do složek životního prostředí zasahuje. Ke zkrácení práv žalobce správním rozhodnutím však nedošlo, proto soud žalobu zamítl.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

73. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

74. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, kterému však žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu